

On Tuesday, November 19, 2013 7:13 PM, josip pecaric <pecaric@element.hr> wrote:

GENERALI S NARODOM - ZECEVI POBJEGLI KAO I U OLUJI (4)

1) VELIKOSRPSKI MEMORANDUM 2 NA DJELU!

'MILANOVIĆU, BIO SI MLAD ZA OBRANU DOK SU MLAĐI GINULI. KOJA TI JE SADA ISPRIKA?'

Sve te poruke bile su vidljivo postavljane u nadi da će ih pročitati oni kojima su bile namijenjene. I ljudi koji su ih postavili pitali su ljude u koloni kad se očekuje prolazak državnih dužnosnika. U sveopćoj gužvi i bez spoznaje što se događa nitko im nije mogao odgovoriti.

Tko je bio u koloni sjećanja u mnoštvu od stotinjak tisuća ljudi nije bio, a nije ni mogao, biti upućen u događanja oko pokreta državnih dužnosnika prema vukovarskom memorijalnom groblju. Ipak, hodajući nekoliko kilometara kroz središte Vukovara, Mitnicu i polje ispred groblja svatko je mogao steći dojam da se prolazak državnih dužnosnika uistinu i očekuje.

Na desetke poruka Vladi Republike Hrvatske stajalo su po putu kolone sjećanja, neki su držali poruke visoko, druge poruke su bile izvještene po kućama, a pojedini sudionici goleme kolone sami su nosili poruke.

Te poruke bile su postavljene kako bi ih državni dužnosnici percipirali, no to se naposljetku nije dogodilo. Jer, tim putem naposljetku nisu ni prošli. A očito ih se očekivalo.

Znano je što se dogodilo, kolona sjećanja je krenula, dostojanstvena povorka bila je dugačka nekoliko kilometara, dok su prvi ljudi tek stizali na groblje, zadnji dio kolone tek je kretao iz Vukovara. U međuvremenu državni dužnosnici i članovi diplomatskog zbora pod osiguravajućom pratnjom nisu krenuli put memorijalnog groblja, zastali su vidjeviši kolonu koja je krenula. Pričekali su, okrenuli su se i otišli prema Ovčari.

Sve poruke koje su bile postavljene na putu od Vukovara do groblja ostale su tako nepročitane od onih kojima su bile namijenjene.

Što je pisalo na tim porukama?

Najprije je cijeli put kolone sjećanja bio obilježen stotinama plakata - "Bolje časno umrijeti nego nečasno živjeti. Vukovar je mjesto posebnog pijeteta".

Na jednoj kući na putu kolone stajao je veliki transparent - "Pobjeda u ratu poraz u miru".

Neposredno prije vukovarskog vodotornja ljudi su držali natpis - "Izdali ste naše velikane i sinove što su majke dale".

Na daljnjem putu prema groblju stajali su mladići koji visoko u zraku držali natpise u kojima su slane pojedinačne poruke državnim dužnosnicima.

"Milanoviću - bio si mlad za obranu - dok su mlađi ginuli. Koja ti je sada isprika"?

"Sve ste ih abolirali - niti jednog pravdi priveli - da li vas je sramota"?

"Ostojiću - znaš li da ovdje rade abolirani agresori i da je prije par dana ponovno pala hrvatska krv".

"Vesna - znaš li da su žene, muškarci i djeca bešćutno silovani? Povuci tužbu za genocid - opali im još jedan šamar"!!

"Vlado RH - znaš li da od 15.970 ubijenih još uvijek tražimo 1.684 članova naših obitelji. Sjetite se toga kada ljubite svoje za laku noć - mi palimo svijeće na prozoru".

"Vlastodršci, ako imate srama ući u nove svete okvire tada kleknete pred boljim od vas i nas".

Hodajući kroz Mitnicu, naselje Vukovara naseljeno velikom većinom Hrvatima na kućama se dalo pročitati:

"Branitelji su život za Vukovar dali, a političari ih izdali i Vukovar (na ćirilici, op. p.) (pro)dali".

Po kućama su visjeli natpisi;

"Milanoviću, ovo su šovinisti".

Na jednoj kući na ćirilicnom pismu, pokraj hrvatske zastave bilo je izvješeno: "Zoki, dođi na kafu".

Nešto dalje je pisalo:

"Nisu problem hrvatski branitelji i stradalnici! Problem su Milanović i njegova bahata vlada"!

Dalo se tako i pročitati:

"Strane su se birale '91 a ne danas".

Sve te poruke bile su vidljivo postavljane u nadi da će ih pročitati oni kojima su bile namijenjene. I ljudi koji su ih postavili pitali su ljude u koloni kad se očekuje prolazak državnih dužnosnika. U sveopćoj gužvi i bez spoznaje što se događa nitko im nije mogao odgovoriti.

Ove poruke valja shvatiti kao vapaj Vukovaraca na stanje i situaciju u kojoj se našao grad kojeg su krvavo branili. One su svojevrsni glas hrvatske vukovarske javnosti i šteta što nisu pročitane!

Autor: K. K.

Dnevno.hr, 19. studenog 2013.

2) KONACNO ZAJEDNO: SRPSKI I "HRVATSKI" MEDIJI

MILANOVIĆEVI MEDIJI POPUT MILOŠEVIĆEVIH?

HRSVIJET 19 STUDENI 2013 15:28

HRT i drugi mediji u Hrvatskoj koji su pod kontrolom vlasti u svom izvještaju o Vukovaru trude se poput nekad Miloševićevih novinara koji su držali srpski narod u medijskog blokadi, uvjeriti javnost o postojanju dvije kolone u Vukovaru.

Jasno je svima na ovim prostorima da je Miloševićev medijski aparat poslao brojne nevine i poštene Srbe u rat sijući paniku po Srbiji pod parolom – ustaše kolju. U samo nekoliko izjava Zorana Milanovića koji se u prvom redu poigrava športskom terminologijom već godinu dana. Dovoljno se prisjetiti

oslobađajuće presude hrvatskim generalima kad je Milanović govorio – moglo je biti 3:2 i obrnuto. To njegovo poimanje Domovinskog rata i čistoće rata, a sada nastavljeno prema pijetetu vukovarskih žrtava. Neka igraju sami... Zar to priliči predsjedniku Vlade?

Ivo Josipović je bio malo blaži, ali i jedan i drugi izrekli su velike laži. Tko je god bio u Vukovaru, jasno je vidio da državni vrh nije se ni spremao poći na Memorijalno groblje u Vukovaru. Obilazeći okolo jasno se vidjelo neozbiljnost i nepristojnost političara u krugu bolnice, čast pojedincima. Nadalje, gdje su bili parkirani službeni automobili? Bili su spremni za povratak, nazad za Zagreb. To je svatko vidio. Kad je već državni vrh imao nakanu doći do groblja, zašto ih tamo nije čekao njihov vozni park kako se to činilo i do sada i kako se protokolarno čini? U duhu medijskog miloševićizma koji je odveo pošteni srpski narod i smrt sijući laži, tom tragu djeluju i hrvatski medijski kreatori, izmišljajući dvije kolone, a ne kažu istinu – kako su Josipović i Milanović već po smišljenom scenariju iz Zagreba odlučili što će učiniti – vratiti se nazad, izići iz kolone! To im je najjednostavnije bilo a ne pješaćiti u koloni i derati cipele koje su im kupili porezni obveznici.

Klasično optuživanje i izmišljanje neprijatelja koje je po ustaljenoj medijskoj praksi zastrašivanja prikazivali se kao žrtve! Milanović u svojoj kontradiktornosti kaže - Zabava je završila, oni su se izgurali i sada treba živjeti dalje, Milanoviću je Vukovar zabava! Po njegovim režimskim medijima Vukovar je zabava, žrtva je zabava. Priključio se i Ostojić svojom izjavom u kojoj govori da su tamo oni koji su izdali Vukovar 1991. Taj ima posljednji govoriti o Vukovaru, zašto on nije tamo bio 1991. Gdje je bio 1991? Zar on može govoriti o Vukovaru dok šalje policiju da pendreči branitelje.

Ako se njima nije išlo u koloni, a očito nije jer su već sve režirali u Zagrebu, zašto onda vrijeđaju više od 150.000 ljudi koji su se došli pokloniti žrtvama Vukovara. Ne samo to, nego vrijeđaju još jednom i omalovažavaju žrtvu Vukovara i cjelokupnog Domovinskog rata!

M. Penava

SRPSKI MEDIJI: GOTOVINA JE JAČI OD DRŽAVE, S GENERALIMA BLOKIRAO JOSIPOVIĆEVU KOLONU U VUKOVARU

Podjelom na dvije kolone vukovarski branitelji i svi koji su pored rimokatoličke crkve najžešći protivnici uvođenja srpskog jezika i ćiriličnog pisma kao službenog jezika ostvarili su svoju najavu u tome da će se danas javno vidjeti što je vukovarska, a što ne vukovarska Hrvatska piše Kurir.

Odavanje počasti vukovarskim žrtvama tema je svih hrvatskih medija, ali kako to obično biva ovom temom bavili su se i u Srbiji. Tako primjerice srpski Blic donosi tekst pod naslovom "Gotovina i generali blokirali kolonu sjećanja, Josipović odustao od kolone sjećanja". U spomenutom tekstu pišu kako je hrvatski državni vrh odustao od kolone sjećanja te je vijence položio na Ovčari. Kolona sjećanja koju je formirao Stožer za obranu hrvatskog Vukovara krenula je centrom grada prema Memorijalnom groblju dok je u

dvorištu vukovarske Opće bolnice trajao komemorativni program na kojem se okupio cijeli državni vrh, prenosi ovaj medij. Dodaju da su u toj koloni bili i generali Gotovina, Markač i Čermak te Damir Krstičević. Ovaj medij prenio je i da su koloni u kojoj je sudjelovao državni vrh put prepriječili pripadnici takozvanog Stožera. I srpske Novosti pisale su o događajima u Vukovaru. Tako kažu da su stanovnici Vukovara na Dan sjećanja bojkotirali državni vrh na čelu s predsjednikom Josipovićem i premijerom Milanovićem. Spominju također kako su njih dvojica istupili iz kolone te zaključuju da je to događaj bez presedana koji će imati dugoročne političke posljedice u našoj zemlji. U srpskim medijima navode i da je u Osijeku ponovno ukradena ploča s dvojezičnim pismom. Prenosi se i izjava čelnika HDZ-a Tomislava Karamarka koji je kazao koje dvije kolone samo je jedna kolona, a to je hrvatski narod. Podsjećaju da je u Koloni sjećanja po prvi puta sudjelovao i Milorad Pupovac koji je položio vijence za sve vukovarske žrtve. Vijesti on line također spominju dvije kolone. Također dodaju da je u Vukovaru primjetno prisustvo velikog broja policajaca, a prema podacima vukovarske policije angažirano je čak 250 policijskih službenika i 150 redara. Kurir također donosi tekst pod naslovom "Gotovina jači od države: Blokirao Josipovićevu kolonu u Vukovaru". Ovaj medij prenosi Josipovićevu izjavu da je na dijelu opstrukcija. Također navode sve ministre i vladine dužnosnike koji su sudjelovali u službenoj koloni sjećanja. Podjelom na dvije kolone vukovarski branitelji i svi koji su pored rimokatoličke crkve najžešći protivnici uvođenja srpskog jezika i ćirilnog pisma kao službenog jezika ostvarili su svoju najavu u tome da će se danas javno vidjeti što je vukovarska, a što ne vukovarska Hrvatska piše Kurir.

Autor: I.M.

Datum: utorak, 19. studenog 2013.

3) O ZECEVIMA NA DRUGACIJI NACIN

[Mile Prpa: Upaljeni lampioni i ekologija u politici](#)

HRSVIJET, 19 STUDENI 2013

Ekologija je disciplina, da ne kažem znanost, koja se bori za čistoću i izvornost prostora u prirodi i zaštitu okoliša, ali i zaštitu biljnih i životinjskih vrsti (osim čovjeka). O "zaštiti" čovjeka ne brine se ekologija već se brine politika kao društvena "znanost" u svakoj zemlji posebno, a i na razini cijelog svijeta.

Cijeli svijet je, na ovaj ili onaj način pogođen onečišćenjem i zagađenošću. Još davno pred negdje sto i sedamdeset godina indijanski poglavica i veliki vizionar Seattle, preteča ekologije, uputio je poruku bijelom čovjeku u Washingtonu, u Bijelu kuću, da će se bijeli čovjek općenito ugušiti u svome vlastitom smeću. Doista, gotovo da nije pogriješio. Otrovnno i vrlo opasno smeće je postalo predmet trgovine i velikih zarada političke i gospodarske mafije. Vidjeli smo prije par dana na tv-u o ilegalnom

odlaganju na milijune tona vrlo opasnog smeća u blizini Napulja, od kojeg u blizini mnoga djeca dobivaju rak i mlada umiru.

Ali zagađenost i smeće nije samo u materijalnim stvarima koje ugrožavaju čistoću prirode, mora, jezera, rijeka, livada i polja i sl. već nažalost otrovnim duhovnim smećem zatrovane su i društvene vrijednosti, (lažne umjetnosti, lažne kulture, lažne duhovne vrijednosti), a među inima izrazito je zatrovana i politika.

Politika koja više ne stavlja u fokus čovjeka već materijalnu dobit, profit počesto sumnjivog izvora, politika koja je sve manje i manje narodna, politika koja služi interesima globalnog kapitala i kao takva gubi svoju iskonsku čistoću (ako ju je ikada i imala do kraja). Svjedoci smo, već godinama, takve izopačene politike i u Hrvatskoj. Takva antinarodna, ekološki i moralno zagađena, politika danas, na dan sjećanja na žrtve Vukovara, udarila je glavom o zid. Po prvi put javno je posramljena, a da nitko nije izgovorio niti jedne riječi protiv nje, a da je nitko nije ni dotaknuo, niti se na nju nakašljao. Na putu prema Memorijalnom groblju dočeklo ih je začelje kolone i barikade od upaljenih lampiona, kao da su ih dočekale žrtve, mrtvi Vukovara koje ti lampioni simboliziraju i nisu im dali proći dalje. Politika je javno posramljena napustila kolonu sjećanja. Narod ih je doživio kao strano tijelo u hrvatskom nacionalnom korpusu, a posebno u najosjetljivijem mjestu – pravoj grozi pustoši jedne Hirošime, u mučeničkom Vukovaru. Ne može se ćirilničnim nasiljem paliti i žariti zadnjih nekoliko mjeseci po Vukovaru, pa i krv proljevati i očekivati da će ih kolona sjećanja rado primiti u svoje redove na dan, kad u prvom planu nisu Vukovarci ni hrvatski branitelji, već se u zraku osjećalo da su u prvom planu duše mrtvih mučenika i stradalnika Vukovara, kao da su nevidljive izišle na ulice svoga grada da takvoj politici kažu ne.

Da im kažu – nemojte nas još jednom ubijati i nemojte živim Vukovarcima i braniteljima Vukovara još soliti rane, jer bol je još uvijek neizmijerna. Politika se u ekološkom smislu prvenstveno moralno zagađila i zgađila cijelom narodu. U Hrvatskoj više ne postoji nikakva politika u koju bilo tko vjeruje, pa više ni duše brojnih mučenika i stradalnika.

Politika je izgubila kredibilitet i više u očima naroda nema ama baš nikakvu pozitivnu vrijednost, bez obzira o kojoj se političkoj stranci radi. Politika je postala elementarna nepogoda protiv koje se najteže boriti, to se događa i u nekim drugim državama ali izrazito u Hrvatskoj, a posebno je elementarna nezgoda u gradu mučeniku i gradu heroju Vukovaru. Ona je poput tuče krupne poput kokošijeg jajeta i koja snažno udara po svim slojevima hrvatskog društva, osim tajkunije koja ima neku nevidljivu zaštitu od političke tuče, a u Vukovaru je podsjetila na 1991.g. kad je u prosjeku po glavi stanovnika palo oko tisuću eksplozivnih sredstava. To je bila prava i dugotrajna tuča granata.

Barikada od upaljenih lampiona bila je šokantno snažnija za takvu politiku, nego da su preko ceste postavljeni najdeblji hrastovi balvani. Poznato je da vrag bježi od tamjana, a političari su ustuknuli ispred lampiona jer je svaki lampion simbolizirao dušu neke vukovarske žrtve, koje su se pobunile protiv politike kao elementarne nepogode u Vukovaru.

Tamo gdje politika nije čovječnost, tamo gdje politika ne uvažava prolivenu krv i rane, živu bol i suze, tamo se javljaju kosti mrtvih da, umjesto živih, drže stijeg slobode. To je današnji Vukovar.

Mile Prpa

[Željko Primorac: Sve je počelo ukidanjem pokroviteljstva nad bleiburškom komemoracijom...](#)

HRSVIJET, 19 STUDENI 2013

U Hrvatskoj se, sada je to svima jasno, vodi kulturni i politički rat. Na jednoj strani je Kukuriku vlast, premijer i predsjednik, a na drugoj nacionalna, tradicionalna i katolička Hrvatska. Nakon posljednjih događaja u Vukovaru i okretanja leđa državnom vrhu od strane desetaka tisuća građana državni vrh je zavapio - zaustavimo podjele!!!

Ne tako davno taj isti državni vrh mislio je kako može raditi kako mu padne na pamet, ne konzultirati se s nikim i provoditi politiku usko stranačkih i svjetonazorskih pogleda. Na brojne apele građana, povjesničara i nacionalne političke opcije predsjedniku, premijeru i predsjedniku sabora da se ne ukida pokroviteljstvo nad bleiburškom komemoracijom državni vrh i aktualna politička garnitura odgovorili su jednostranim ukidanjem pokroviteljstva. Tim činom pljunuli su na obiteljske tragedije stotina tisuća hrvatskih obitelji, pokazavši kako nisu vlast svih hrvatskih građana nego vlastitih stranačkih nomenklatura. Draži im je bio povijesni prikaz Slavka Goldsteina nego povijesna istina. Sve to nasilje narod je, prema mišljenju Milanovića i Josipovića, trebao šutke podnijeti, jer ipak oni imaju izborni mandat, oni su vlast pa prema tome i gospodari života i smrti. Baš kao i njihovi stranački prethodnici 1945.

Ni to im nije bilo dovoljno pa su nasrnuli na hrvatski jezik. Ukinuvši Vijeće za normu hrvatskoga standardnog jezika i promijenivši nazive ministarstava, suprotno hrvatskom književnom jeziku, Jovanović je ponovno okrenuo hrvatski jezik prema novosadskom dogovoru. Nakon ovog nasilja nad jezikom i kulturom, narod, hrvatska kulturna i književna javnost, trebala se, prema Jovanoviću, pokoriti jer ipak je on izborni pobjednik.

Onda su odlučili promijeniti svjetonazor sazdan na kršćanskim temeljima starim dvije tisuće godina. Odlučili su od najranijih školskih dana djecu poučiti prednostima spolnosti, gay zajednica, promiskuiteta i pornografije. Sve su to napravili bez konzultacija sa strukom, većinom roditelja, Crkvom i konačno pedagoškom strukom. Zašto smo trebali pristati na ispiranje mozga vlastitoj djeci? Zato što su oni izborni pobjednici!!!

Istodobno je mili nam predsjednik sa govornice u Srbu pjevao hvalospjeve crvenoj zvijezdi petokraki i to na mjestu na kojem se dogodio genocid nad narodom koji bi on navodno trebao predstavljati. Ni to mu nije bilo dovoljno pa

je za govornicom Kneseta upozorio domaću i svjetsku javnost na divljanje ustaške zmiје u Hrvatskoj. Nezapamćen čin u kojem jedan predsjednik ide za govornicu druge zemlje govoriti o vlastitom narodu i državi kao o povampirenim fašistima.

Poražavajuće rezultate na gospodarskom polju, prezaduženost i rasprodaju posljednjih ostataka obiteljskog srebra, trebalo je prekriti promicanjem gay parada. Odlučili su kordonima policije provesti središtem Zagreba i Splita desetak domaćih i stranih homoseksualaca. Ne kako bi ih podržali, nego kako bi pokazali svoj prijezir prema katoličanstvu naroda koji predstavljaju.

Nizu nasilnih i jednostranih poteza vlasti treba dodati i zaštitu udbinih ubojica i nalogodavaca Perkovića i Mustača te jednostranu izmjenu ustava bez konzultacija sa najvećom oporbenom strankom. Od kud im pravo na to? Pa oni su ipak izborni pobjednici!

I sada, nakon što su ostali sami sa svojom dvorskom svitom, kada im je sto tisuća ljudi okrenulo leđa, počeli su urlati o podjelama koje se događaju u društvu. A što je gospodo vaša politika sve ovo vrijeme proizvodila, jedinstvo ili podjele? Kako ste posijali tako ćete i požeti!!!

Željko Primorac

4) DVA PISMA

Poštovani profesore Pečarić!

Znam da to nema praktičkih učinaka ali danas sam poslao e-mail predsjedniku vlade slijedećeg sadržaja:

Poštovani predsjedniče Vlade RH!

Jučer, 18. 11. 2013. dali ste doista vrlo lijepu izjavu, rekavši na kraju u svom obraćanju „neka igraju sami“. Lijepo Vas molim da Vi, kao častan čovjek, što prije ostvarite i održite svoju riječ i pustite 4,5 milijuna Hrvata da igraju sami - bez Vas i bez ijednog člana Vaše Vlade, a također i bez svih koji su jučer stajali s Vama kada ste se tim riječima obraćali medijima. Vjerujte, bez Vas će i Vama biti puno bolje! Hvala!

S poštovanjem i srdačno,

Davor

Josipe,

zašto se nigdje ne spominje da je preko 400 odličja raznih kategorija ("ordenja"), podijeljeno zaslužnima u Beogradu za "osvajanje" Vukovara? Gdje su ti ljudi danas u sudnicama, gdje su u svijesti i savjesti tog "ispupalog pupovca" koji kaže da ide pokloniti se SVIM žrtvama u Vukovar!!! Dakle, otvoreno nam poručuje, njihovih je desetine ubijeno, a tisuće naših su usput poginule.

Za Boga, miloga, Josipe, kriknimo dok još možemo. Sinoć je Split izgledao veličanstveno, od početka Vukovarske, gdje je gorilo lampionsko srce, do njenog kraja, gdje kraja nema, dirljivo je bilo gledati ljudi, poglavito, što mi

ulijeva nadu, mlade, momke i cure, koji se drže za ruke i nijemo gledaju u to srce što gori na asfaltu. Veličanstveno!

I zato vjerujem još u ovaj narod i u nas pjesnike, koji smo sinoć u Dominikanskom samostanu kazivali stihove, pozivali svijet savjesti na otpor nemogućemu.

Pozdrav lijepi iz Splita

Igor

5)

[Tonči Matulić u pismu Papi: 'Čuvajte se đavolske prevrtljivosti hrvatskih građanskih udruga'](#)

UTORAK, 19 STUDENI 2013 12:16

Povodom otvorenog pisma kojeg je tridesetak građanskih udruga prije nekoliko dana uputilo papi Franji, a o čemu su sekularni mediji u više navrata slavodobitno izvještavali, papi Franji se otvorenim pismom obratio i don Tonči Matulić, najistaknutiji hrvatski teolog. Pismo nam je osobno poslao dr. Matulić s molbom da ga objavimo. Podsjetimo da su građanske udruge pisale papi da je proces međunacionalnog pomirenja u Hrvatskoj dramatično zaustavljen te stoga udruge očekuju od pape Franje poruku koja bi vratila vjeru u snošljivost prema nacionalnim manjinama, posebice Srbima, u Hrvatskoj. Kao krivac svih nesnošljivosti apostrofirana je praktički Crkva u Hrvata na čelu s kardinalom Bozanićem i biskupom Vladom Košićem.

Pročitajte što na to papi Franji kaže Tonči Matulić.

„Vaša Svetosti!

Dragi papa Franjo!

Tridesetak građanskih udruga i inicijativa uputilo Vam je u petak, 15. studenoga 2013. godine otvoreno pismo u kojem Vas pozivaju da svima u Hrvatskoj, a na prvom mjestu hrvatskim biskupima, naročito kardinalu Josipu Bozaniću i sisačkom biskupu Vladi Košiću, „(...) uputite poruku kršćanske nade mira. Hrvatskom društvu treba Vaš poticaj na snošljivost i ljubav prema bližnjemu“. Pismo je intonirano pomirljivo, jer drugačije ne bi imalo smisla uputiti ga Vama. No, pored općega pomirljivoga tona pisma i poziva na snošljivost, na poštivanje ljudskih prava, naročito prava manjina, i na miran suživot svih hrvatskih državljana, ono je opterećeno možda nevidljivom, ali stvarnom logikom perfidiae Diaboli.

To su teške riječi. One nužno zahtijevaju, radi ljubavi prema istini i pravdi, argumentirano pojašnjenje. Te riječi ne iznenađuju one koji dobro znaju, a to znači da to što znaju empirijski je dokazano i provjerljivo da se od potpisanih građanskih udruga i inicijativa nikada nisu čule pomirljive riječi, dotično riječi kršćanske nade mira, bezuvjetne snošljivosti i ljubavi prema Katoličkoj crkvi koja je u Hrvatskoj. Uz to treba podsjetiti da Katolička crkva nije bilo koja niti bilo kakva društvena organizacija, nego božanska ustanova koja je sakrament spasenja ili znak i sredstvo najprisnijega sjedinjenja s Bogom i jedinstva cijeloga ljudskog roda (usp. Lumen gentium, 1).

Prema tome, dok se pojedine građanske udruge i inicijative zauzimaju za partikularne ljudske interese i koristi, za pojedinačna dobra shvaćena prema svom suženom i uskogrudnom gledanju na određeni društveni fenomen, dotle se Katolička crkva zauzima za univerzalne ljudske vrijednosti i interese i za opće dobro shvaćeno u svjetlu vjere u Boga trojstvene ljubavi Oca i Sina i Duha Svetoga koji sve ljude bez razlike ljubi u istini i pravdi i sve ih kao svoju ljubljenu djecu poziva na oprost, na snošljivost, na mir, na bezuvjetno poštivanje ljudskoga dostojanstva svake ljudske osobe, uključujući i žrtve, prema primjeru i načelima Božjega Evanđelja. Zbog toga njihovo pismo, zaogrnuo vapajem za mirom i snošljivošću u hrvatskom društvu, a što je nesumnjivo i vapaj crkvenoga evanđeoskog navještaja, ispod haljine skriva izokrenute teze i zloupotrebu uzvišenih argumenata pomoću kojih zaključuju ovako: Katolička crkva u Hrvatskoj, posebno neki njezini pastiri, konkretna je smetnja, kočnica ili prepreka ostvarivanju kulture kršćanske nade mira, oprosta i pomirenja među svim hrvatskim državljanima bez obzira na njihove razlike.

Ako je dijalog jedna od nužnih karika u ostvarivanju spomenute kulture, onda valja zapitati potpisane građanske udruge i inicijative gdje i kada su one vodile i zastupale istinski društveni dijalog svih zainteresiranih subjekata o gorućim pitanjima hrvatskoga društva? I to ne s pozicija partikularnih i uskogrudnih, nego s pozicija univerzalnih vrijednosti i općega dobra koji se vode jedino logikom istine i pravde? Odgovor na ovo pitanje je prelagan i utoliko banalan, jer one su, barem one prisutnije i glasnije među njima u hrvatskom društvu, vodile uglavnom monolog koji možda nije uvijek bio slobodno izabrani monolog pojedinih članova, ali je zasigurno bio nametnuti monolog radi očuvanja statusa i sigurnih dotoka novca. Monolog koji ponekad nije bio lišen ni otvorenih vrijeđanja osjećaja niti ponižavanja svojih neistomišljenika, a među kojima je, ako ne uvijek izrijekom na prvom mjestu, onda idejno svakako među glavnima stajala upravo Katolička crkva u Hrvatskoj ili, konkretnije, neke njezine izjave, inicijative, pojedinci i skupine. U pismu iz iskustva prepoznamo podvučenu đavolsku prevrtljivost čija se bit sastoji upravo u tome da se ona koristi Božjim jezikom, Božjim porukama i Božjom logikom da potuče i obescijeni sve što je Božje, a na prvom mjestu Crkvu Božju. U pismu se koriste poruke pape blaženoga Ivana Pavla II. o pomirenju i poruke hrvatskih biskupa iz sredite devedesetih godina o dostojanstvu svake žrtve s namjerom da se pokaže kako navodno dvojica djelatnih pastira Katoličke crkve u Hrvatskoj ne djeluju u skladu s tim porukama. U toj podvali prepoznamo ispunjenje riječi Svetoga pisma: „Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge zavesti“ (Mt 24,11).

Stoga ono što dovodimo u pitanje i što podvrgavamo radikalnoj kritici jest nama u Hrvatskoj već dobro poznata prevrtljivost koja skriva zloću motiva, a pokazuje se u optužbi drugoga, u ovom slučaju izrijekom dvojicu pastira Katoličke crkve u Hrvatskoj, te zajedno s njima i cijelu Crkvu, da šire nesnošljivost i onemogućavaju oprost i pomirenje u Hrvatskoj između većinskoga hrvatskog naroda i srpske nacionalne manjine. Time se imputira da je u pismu spomenuti problem uvođenja dvojezičnosti u hrvatskom gradu

Vukovaru, heroju i žrtvi iz hrvatskoga Domovinskog rata, zapravo vjerski problem, dotično problem vjerske nesnošljivosti između većinskoga katoličkog življa i manjinskoga pravoslavnog življa u tom gradu.

Dragi papa Franjo, budite uvjereni da je u tome točna jedino statistika, dakle da su većinski Hrvati u Vukovaru uglavnom ili većinom katoličke, a manjinski Srbi uglavnom ili većinom pravoslavne vjeroispovijesti. To je dakle jedina činjenica u pismu koju možete smatrati istinitom. Ali da je problem međunacionalne nesnošljivosti u Vukovaru na prvom mjestu vjerski ili čak da je u svojoj biti vjerski, to smatrajte notornom podvalom. Upotreba biranih kršćanskih riječi koristi jedino za diskvalifikaciju kršćanstva odnosno Crkve. Zbog toga je pismo podjednako uvredljivo za katoličke, kao i za pravoslavne vjernike u Hrvatskoj, a napose za one koji žive u gradu Vukovaru. Pitamo se zašto se potpisane građanske udruge i inicijative i inače u svome djelovanju ne vode zahtjevima kršćanske ljubavi na koju se pozivaju u pismu u kojemu jednostrano prozivaju dvojicu hrvatskih katoličkih pastira, ali i Katoličku crkvu u Hrvatskoj općenito? Kad bi se neke od njih vodile zahtjevima kršćanske ljubavi lako bi prepoznale da u rješavanju gorućih društvenih problema trebaju započeti od samih sebe.

Dragi papa Franjo, uvjeravam Vas da problem uvođenja dvojezičnosti u gradu Vukovaru nije neposredno povezan sa spomenutom statističkom činjenicom. On, dakle, nema nikakve veze s praksom vjere, barem ne s praksom vjere hrvatskih katoličkih vjernika kojima je vjera uvijek bila izvor utjehe i nadahnuće u traganju za mirom i pomirenjem. Optužba u pismu vrijeđa vjerske osjećaje katoličkih, ali i pravoslavnih vjernika. Problem, stoga, na prvom mjestu ima veze s nepromišljenim i lošim političkim odlukama bivših i sadašnjih vladajućih garnitura koje su često donesene pod snažnim pritiskom jednostranih, partikularnih i nerijetko konspirativnih djelovanja nekih potpisanih građanskih udruga i inicijativa. One Vam se u pismu obraćaju s molbom da nam se obratite, a žele da to učinite na identičan način njihovom pristranom i partikularnom gledanju.

Dragi papa Franjo, Vaša riječ nam je uvijek dobrodošla. Nemojte odgađati ili se ustezati da nam uputite riječ kršćanske nade mira i ohrabrenja da budemo još vjerniji svjedoci Isusa Krista i njegova evanđelja te još odaniji sinovi i kćeri Crkve u Hrvatskoj. Radi Vaše bolje informiranosti na putu zajedničkoga traženja istine osvijetlit ćemo jedan problem koji već gotovo dvadeset godina čeka na rješenje, a jedan od glavnih uzroka zašto je tomu tako nalazi se u lošim motivima i stilu djelovanja nekih građanskih udruga i inicijativa koje su Vam uputile otvoreno pismo.

Smatramo da nekima od njih motivi nisu čestiti. Da bi motiv bio čestit treba ga oblikovati i pokretati priznanje univerzalnih humanih vrijednosti koje zahtijevaju bezuvjetno poštivanje. On se treba ravnati zahtjevima općega dobra koje traži požrtvovno zauzimanje za ukupnost onih uvjeta koji omogućavaju svim članovima društvene zajednice da ostvare svoje ciljeve i prispiju do ispunjenoga i sretnog života. Za razliku od toga potpisane građanske udruge i inicijative vode se partikularnim interesima i koristima i zbog toga je njihovo zauzimanje za oprost, pomirenje i snošljivost u

hrvatskom društvu uvijek opterećeno hipotekom pristranoga gledanja i partikularnoga zauzimanja.

Neke od njih se predano zauzimaju za otkrivanje svih žrtava Domovinskoga rata i procesuiranje svih ratnih zločinaca, ali to ne čine snagom priznanja temeljnih univerzalnih humanih vrijednosti i na način promicanja zajedničkoga dobra svih građana, nego se one njima samo koriste u svrhu ostvarivanja svojih partikularnih interesa i pristranih sudova. To se naročito vidi iz činjenice da neke potpisane građanske udruge i inicijative uopće ne mare za glavni uzrok Domovinskoga rata, ne zanima ih njegova narav niti ih zanimaju stvarne (ljudske!) posljedice koje je on prouzročio na ratnim žrtvama i na dušama preživjelih ljudi. Tako se hvalevrijedna briga za zaštitu dostojanstva ratnih žrtava promiseće u jednostranu zaštitu jednih, a grubu povredu dostojanstva drugih žrtava. To vrijedi i za slučaj uvođenja dvojezičnosti u gradu Vukovaru. Hvalevrijedna briga za zaštitu ljudskih prava manjine promiseće se u pristranu zaštitu prava jednih na uvredu i poniženje prava drugih. To ne samo da nije kršćanski, nego uopće nije ispravan ljudski pristup, jer ljudsko dostojanstvo svih ljudi, a naročito egzistencijalno ranjenih, zahtijeva apsolutno i bezuvjetno poštivanje.

Sveti Oče, smjerno Vas molim da zbog svega uputite riječ kršćanske i ljudske pouke hrvatskim građanskim udrugama i inicijativama da svoje djelovanje otvore zahtjevima univerzalnih humanih vrijednosti i zajedničkoga dobra svih, a na prvome mjestu onih koji su najviše pretrpjeli u Domovinskome ratu te još i danas trpe zbog razornih posljedica ratnoga stradanja. Uz loše političke odluke vladajućih političkih garnitura, bivših i sadašnjih, najveću odgovornost za sadašnje „vruće“ stanje u gradu Vukovaru, čiju žrtvu i hrabrost u Domovinskome ratu komemoriramo upravo danas, snose upravo neke od viđenijih i utjecajnijih potpisanih građanskih udruga i inicijativa. A tomu je tako, jer su upravo kao udruge neizlječivo pristrane i vode se isključivo partikularnim interesima u svome djelovanju.

Zbog toga se ne mogu ni mjeriti ni uspoređivati s Katoličkom crkvom koja zastupa i poziva sve na priznanje i poštivanje univerzalnih humanih vrijednosti i promicanje zajedničkoga dobra svih hrvatskih građana. Jer, da su se potpisane građanske udruge i inicijative vodile tim motivima danas u Vukovaru ne bi bilo novih patnji ljudi koji nose teško breme ratnih posljedica. Ne bi se događalo ni to da neki vukovarski krvnici likuju i odmahuju rukama kao da se njih patnja žrtava, istina i pravda u Vukovaru ne tiču.

Tako je kamuflirana, kao vuk u janjećoj koži, logika đavolske prevrtljivosti u pismu koje Vas, dragi papa Franjo, mami da uputite plemenitu i očekivanu poruku kršćanske nade mira cijelom hrvatskom društvu. Slijedom duha pisma ona može lako polučiti suprotne učinke baš kao što djelovanje nekih građanskih udruga i inicijativa stalno luči suprotne učinke od onih za koje se javno zauzimaju, jer su pristrane i selektivne. Konkretno zauzimanje za dobro nije na prvom mjestu određeno biranim retoričkim figurama i lijepo sročnim porukama, nego je ono određeno čestitim motivima, priznanjem univerzalnih humanih vrijednosti koje zahtijevaju bezuvjetno poštivanje i promicanjem

zajedničkoga dobra svih građana radi njihova ljudskog dostojanstva, a naročito ranjenih i onih koji trpe.

Dragi papa Franjo, ovo pismo Vam ne prenosi poruku da je Katolička crkva u Hrvatskoj već sve učinila što je mogla i bila dužna učiniti u pogledu oprosta, pomirenja i snošljivosti u hrvatskom društvu, nego Vam samo prenosi poruku o podmuklo smišljenoj podvali potpisanih hrvatskih građanskih udruga i inicijativa koje bi Vas preveslale na svoje partikularne interese i pristrana gledanja, a protiv istine u ljubavi koja priznaje univerzalne humane vrijednosti i zauzima se za zajedničko dobro svih ljudi.

Izvolite, Sveti Oče, primiti izraze moga dubokog sinovskog poštovanja“, stoji u pismu don Tončija Matulića upućenom Papi Franji.

M.M.